

פרק 5

טעות הייחוס הבסיסית

ג'יי קיי רולינג נועצת בכך את עיניה. האם אתה יכול להרגיש את עיניה מונחות עליך? היא קוראת את מחשבותיך בעזרת שימוש בקרני הרולינג שלה.

בהתחשב בסביבתו, היתה נחוצה התערבות על-טבעית למענו כדי שיהיה לו את חוש המוסר שלך.

חנות המוק הייתה חנות קטנה ושובת לב (ישנם אף שהיו אומרים מקסימה). היא הסתתרה מאחורי דוכן ירקות, שניצב מאחורי חנות כפפות קסומות, שעמדה בסמטה שהתפצלה מרחוב צדדי של סמטת דיאגון. למרבה האכזבה, המוכרת לא הייתה מכשפה זקנה ומצומקת, אלא בחורה לחוצה למראה, לבושה בגלימות צהובות דהויים. כרגע היא החזיקה נרתיק סופר מוק QX31, שמקדם המכירה שלו היה שפה מתרחבת בנוסף ללחש הרחבה סמויה: היה ניתן להכניס לתוכו גם דברים גדולים, אם כי הנפח הכולל עדיין היה מוגבל.

הארי **התעקש** לבוא לבאן מיד, לפני הכול – התעקש עד כמה שחשב שיוכל מבלי לעורר את חשדה של פרופסור מקגונגל. להארי היה משהו שהיה צריך להיכנס לנרתיק בהקדם האפשרי. זה לא היה שיק האוניות שפרופסור מקגונגל הרשתה לו למשוך מגרינגוטס, אלא כל שאר האוניות שהארי דחף לכיסו בחשאי אחרי שנפל על ערמת מטבעות זהב. הנפילה עצמה הייתה תאונה, אבל הארי לא היה אדם שיניח להזדמנות להתבזבז... אם כי היה נכון יותר לומר שהדבר קרה בלהט הרגע. מאותו רגע, הארי החזיק בסרבול את שיק האוניות שהורשה למשוך בצמוד לכיס מכנסיו, כדי שכל הצלצולים יגיעו מהכיוון הנכון.

עדיין נותרה השאלה איך יעביר את המטבעות **האחרים** לנרתיק מבלי להיתפס. מטבעות הזהב אמנם היו שלו, אבל הם עדיין היו גנובים – גנובים עצמונית? גזולים מעצמו?

הארי הפנה את מבטו מנרתיק הסופר מוק QX31 אל הדלפק שלפניו. "אני יכול לנסות אותו קצת? כדי לוודא שהוא עובד... אמממ... כמו שצריך?" הוא פער את עיניו בהבעה של תמימות ילדותית ושובבה.

כצפוי, אחרי עשר פעמים שבהן הוא הכניס את שיק המטבעות לתוך הנרתיק, שלח יד פנימה, לחש "שיק זהב" והוציא את השקיק, פרופסור מקגונגל התרחקה קצת ועברה לבחון כמה מהפריטים האחרים בחנות והמוכרת פנתה לצפות בה.

הארי שמט את שיק הזהב מידו **השמאלית** אל נרתיק עור המוק; ידו **הימנית** יצאה מכיסו קמוצה בחוזקה סביב כמה ממטבעות הזהב, נתחבה לתוך נרתיק עור המוק, שמטה את האוניות, והוציאה (בלחישת "שיק זהב") את השקיק המקורי. ואז חזר השקיק אל ידו **השמאלית**, ממנה נשמט שוב, וידו **הימנית** נשלחה שוב אל כיסו...

פרופסור מקגונגל הביטה בו פעם אחת, אבל הארי הצליח להימנע מלקפוא במקומו או להירתע, ולא נראה שהיא הבחינה במשהו. אם כי אף פעם אי אפשר באמת לדעת כשמדובר במבוגרים בעלי חוש הומור. נדרשו שלוש חזרות כדי להשלים את המלאכה, והארי העריך שהצליח לגנוב מעצמו בערך שלושים אוניות.

הארי התיישר, מחה מעט זיעה ממצחו, ונשף. "אני אקנה אותך, תודה."

כשהארי ופרופסור מקגונגל יצאו מדלת החנות היו בחזקתו חמש-עשרה אוניות פחות (כפליים ממחירו של שרביט קוסמים, כך מתברר) ונרתיק סופר מוק 3QX אחד יותר. הדלת הצמיחה יד ונופפה להם לשלום בצאתם בצורה שעוררה בהארי בחילה קלה.

ואז, לרוע המזל...

"אתה באמת הארי פוטר?" לחש הזקן, דמעה ענקית יחידה מחליקה במורד לחיו. "לא היית משקר בנוגע לדבר כזה, נכון? פשוט שמעתי שלא באמת שרדת את הקללה ההורגת ושזאת הסיבה שאף אחד לא שמע ממך מאז."

...נראה שלחש ההסוואה של פרופסור מקגונגל עבד פחות טוב על קוסמים מנוסים יותר.

פרופסור מקגונגל הניחה יד על כתפו של הארי ומשכה אותו לתוך הסמטה הקרובה ביותר ברגע ששמעה "הארי פוטר?". הזקן בא בעקבותיהם, אבל לפחות נראה שאף אחד אחר לא שמע.

הארי שקל את השאלה. האם הוא באמת הארי פוטר? "אני יודע רק מה שאמרו לי אחרים," אמר הארי. "זה לא כאילו אני זוכר את הלידה שלי." ידו רפרפה על מצחו. "תמיד הייתה לי את הצלקת הזאת, ותמיד אמרו לי ששמי הוא הארי פוטר. אבל," אמר הארי לאחר מחשבה, "אם כבר קיימות ראיות מספיקות כדי לחשוד בקיומה של קנוניה, היה אפשר באותה מידה למצוא יתום אחר ולגדל אותו להאמין שהוא הארי פוטר –"

פרופסור מקגונגל הניחה יד על פניה בתסכול. "אתה נראה כמעט בדיוק כמו שאביך, ג'יימס, נראה בשנתו הראשונה בהוגוורטס. ואני יכולה להעיד על סמך אישיות בלבד שאתה קרוב משפחתו של הפג'ע מגריפינדור."

"גם היא יכולה להיות מעורבת," ציין הארי.

"לא," רעד קולו של האיש הזקן. "היא צודקת. ירשת את העיניים של אימא שלך."

"המממ." הארי קימט את מצחו. "גם אתה יכול להיות מעורב –"

"מספיק, מר פוטר."

הזקן הרים את ידו כאילו כדי לגעת בהארי, אבל אז שמט אותה. "אני פשוט שמח שאתה בחיים," הוא מלמל. "תודה לך, הארי פוטר. תודה על מה שעשית... אעזוב אותך לנפשך עכשיו."

ומקל ההליכה שלו נקש לאטו בעודו יוצא מהסמטה לרחוב הראשי של סמטת דיאגון.

הפרופסור הביטה סביבה, מבטה מתוח וקודר. הארי הביט סביבו אוטומטית, אבל נראה שאין בסמטה דבר פרט לעלים יבשים, ומהפתח המוביל לסמטת דיאגון נשקפו רק עוברי אורח החולפים במהירות.

לבסוף נראה שפרופסור מקגונגל נרגעה. "זה לא היה לעניין, מר פוטר," היא אמרה בקול נמוך. "אני יודעת שאתה לא רגיל לזה, אבל אנשים באמת אוהבים אותך. תהיה נחמד אליהם, בבקשה."

הארי השפיל מבט אל נעליו. "הם לא צריכים," הוא אמר בשמץ מרירות. "לאהוב אותי, זאת אומרת."

"אתה הצלת אותם מאתה יודע מי," אמרה פרופסור מקגונגל. "למה שהם לא יאהבו אותך?"

הארי הרים את מבטו אל פניה חמורות הסבר של המכשפה שניבטו אליו מתחת לכובעה המחודד ונאנח. "בטח אין סיכוי שאם אגיד 'טעות הייחוס הבסיסית' יהיה לך מושג מה זה אומר."

"נכון," אמרה הפרופסור במבטא הסקוטי המוקפד שלה, "אבל אנא ממך, מר פוטר, האר את עיניי."

"אז ככה..." אמר הארי, כשהוא מנסה בינתיים לחשוב איך לתאר את פיסת המדע המוגלגי הספציפית הזאת. "נניח שאת מגיעה לעבודה ורואה את אחד העמיתים שלך בועט בשולחן. את חושבת, 'איזה אדם עצבני הוא'. העמית שלך חושב על זה שבדרך לעבודה משהו נתקל בו ודחף אותו על קיר ואז צעק עליו. **כל אחד** היה כועס על דבר כזה, הוא חושב. כשאנחנו מסתכלים על אחרים אנחנו רואים תכונות אופי שמסבירים את הפעולות שלהם, אבל כשאנחנו מסתכלים על עצמנו אנחנו רואים נסיבות שמסבירות את הפעולות שלנו. לסיפורים של אנשים יש היגיון פנימי מבחינתם, בתוכם, אבל אנחנו לא רואים את חוויות העבר של אנשים מרחפות באוויר מאחוריהם. אנחנו רואים אותם רק בסיטואציה אחת ולא רואים איך הם היו מתנהגים בסיטואציה אחרת. ולכן טעות הייחוס הבסיסית היא שאנחנו מסבירים באמצעות תכונות קבועות ומתמשכות דברים שאפשר להסביר טוב יותר באמצעות נסיבות והקשר." היו כמה ניסויים אלגנטיים שאוששו את דבריו, אבל הארי לא התכוון להרחיב בנושא.

גבותיה של המכשפה התרוממו מתחת לשולי כובעה. "נראה לי שאני מבינה..." לאטה פרופסור מקגונגל. "אבל איך זה קשור אליך?"

הארי בעט בקיר הלבנים חזק מספיק כדי שהרגל שלו תכאב. "אנשים חושבים שהצלתי אותם מאת-יודעת-מי כי אני איזה לוחם חזק של האור."

"זה שבכווח להביס את אדון האופל..." מלמלה המכשפה, אירוניה מוזרה מסוכה בקולה.

"כן," אמר הארי, תסכול ורוגז נלחמים בתוכו, "כאילו השמדתי את אדון האופל כי יש בי איזו תכונה קבועה ומתמשכת של השמדת-אדון-האופל. הייתי בן חמישה-עשר חודשים! אני לא **יודע** מה קרה, אבל הייתי **משער** שזה קשור, כמו שאומרים, לתנאים סביבתיים משתנים. בטח לא לאישיות שלי. אנשים לא אוהבים **אותי**; הם אפילו לא שמים לב **אליי**, הם רק רוצים ללחוץ ידיים עם **הסבר גרוע**." הארי עצר והביט בפרופסור מקגונגל. "אולי **את** יודעת מה באמת קרה?"

"האמת שגיבשתי רעיון..." אמרה פרופסור מקגונגל. "אחרי שפגשתי אותך, זאת אומרת."

"כן?"

"גברת על אדון האופל בכך שהיית נורא יותר **ממנו** ושרדת את הקללה ההורגת בכך שהיית נורא יותר ממות."

"מצחיק מאוד." הארי בעט שוב בקיר.

פרופסור מקגונגל צחקה צחוק חרישי. "בוא נלך עכשיו למאדאם מלקין. חוששתני שבגדי המוגלגים שלך מושכים תשומת לב."

הם נתקלו בעוד שני דורשי שלומות בדרכם.

"גלימות מאדאם מלקין" הייתה חזית משעממת למדי, העשויה מלגנים אדומות רגילות, וחלונות ראוה מזכוכית שהציגו גלימות שחורות פשוטות. לא גלימות שזהרו או השתנו או הסתובבו או פלטו קרניים מוזרות שחדרו דרך חולצות של אנשים ודגדגו אותם. רק גלימות שחורות פשוטות, זה כל מה שהיה אפשר לראות מבעד לחלון הראווה. הדלת הייתה פתוחה לרווחה, כאילו כדי להצהיר שכאן אין סודות ואין מה להסתיר.

"אני אלך לכמה דקות בזמן שימדדו אותך בשביל הגלימות שלך," אמרה פרופסור מקגונגל. "זה בסדר מצדך, מר פוטר?"

הארי הנהן. הוא שנא קניית בגדים בכל לבו ולא היה יכול להאשים את המכשפה המבוגרת על שהרגישה כך בעצמה.

השרביט של פרופסור מקגונגל הגיח משרוולה ונקש קלות על ראשו של הארי. "ומכיוון שאתה צריך להיות ברור לחושיה של מאדאם מלקין, אסיר את לחש ההנגזה."

"אה..." אמר הארי. זה כן הדאיג אותו מעט; הוא עדיין לא התרגל לכל עניין ה'הארי פוטר' הזה.

"מאדאם מלקין למדה איתי בהוגוורטס," אמרה מקגונגל. "כבר אז היא הייתה אחד האנשים הכי **שקולים** שהכרתי. היא לא תניד עפעף גם אם אתה יודע מי בכבודו ובעצמו ייכנס לחנות שלה." אמרה מקגונגל, בקול אפוף נוסטלגיה ואישור. "מאדאם מלקין לא תטריד אותך והיא לא תיתן לאף אחד אחר להטריד אותך."

"ולאן את הולכת?" שאל הארי. "רק למקרה ש... כאילו... משהו באמת יקרה."

מקגונגל נעצה בהארי מבט בוחן. "אני הולכת **לשם**," היא אמרה והצביעה על בניין בצדו האחר של הרחוב, שעליו התנוסס שלט של חבית עץ, "וקונה לעצמי משקה, שאני זקוקה לו נואשות. **אתה** נשאר בינתיים כאן ונמדד להכנת גלימות. **זה הכול**. אני אבוא לבדוק מה קורה איתך **בעוד זמן קצר**, ואנימצפה למצוא את החנות של מאדאם מלקין עומדת עדיין על תלה ובכלל לא עולה באש."

מאדאם מלקין הייתה זקנה נמרצת שלא אמרה מילה על הארי כשראתה את הצלקת על מצחו וירתה מבט חד בעוזרת שלה כשזאת נראתה כאילו היא עומדת לומר משהו. מאדאם מלקין שלפה אוסף של חתיכות בד מונפשות ומתפתלות שכנראה שימשו כסרטי מידה והחלה לבחון את מושא העבודה שלה.

לצד הארי עמד ילד חיוור, בעל פנים זוויטיות ושיער **מגניבקולי** בצבע בלונדיני-לבן, שהיה כנראה בשלביו האחרונים של תהליך דומה. אחת משתי העוזרות של מלקין בחנה את הילד לבן השיער ואת הגלימה המשובצת שלגופו; מדי פעם היא נקשה על אחת מפניו הגלימה בשרביטה והגלימה התכווצה או התרחבה.

"שלום, "אמר הילד. "גם אתה הולך להגוורטס?"

הארי כבר ראה לאן השיחה הזאת עומדת להתגלגל והחליט בשבריר שנייה של תסכול שהגיעו מים עד נפש.

"אלוהים אדירים, "לחש הארי, "לא יכול להיות. "הוא הניח לעיניו להיפער. "... שמך, אדוני?"

"דראקו מאלפוי, "אמר דראקו מאלפוי, שנראה מבולבל מעט.

"זה באמת אתה! דראקו מאלפוי. אני – אני מעולם לא חשבתי שאזכה לכבוד הזה, אדוני. "הארי הצטער שלא ניחן ביכולת לגרום לדמעות לזלוג מעיניו. האחרים בדרך כלל החלו לבכות בערך בשלב הזה.

"הו, "אמר דראקו, שנשמע מבולבל מעט, ואז נמתחו שפתיו לחיוך זחוח. "טוב לפגוש מישהו שיודע את מקומו."

אחת העוזרות, זו שזיהתה את הארי, השתנקה קלות.

הארי המשיך לקשקש. "לעונג הוא לי לפגוש אותך, מר מאלפוי. עונג צרוף. וללמוד בהגוורטס באותה השנה כמוך! לבי מפרפר מהתרגשות רק מהמחשבה על כך."

אופס. החלק האחרון נשמע קצת מוזר, כאילו הוא מפלרטט עם דראקו או משהו.

"ואני שמח לראות שאזכה לכבוד הראוי למשפחת מאלפוי, "השיב לו דראקו, בחיוך שכמותו עשוי להעניק המלך הרם ביותר לפחות שבנתיניו, אם הנתין עני אך ישר.

אמממ... לעזאזל, הארי התקשה לחשוב על השורה הבאה שלו. טוב, כולם רצו ללחוץ את ידו של הארי פוטר, אז – "כאשר יסיימו להתאים לי את בגדיי, אדוני, האם תואיל בטובך ללחוץ את ידי? אין דבר שיתעלה על כך כשיאו של היום הזה – לא, של החודש הזה – למעשה, של כל חיי."

הילד בעל השיער הבלונדיני-לבן נעץ בו מבט נוקב. "ומה אתה עשית עבור בית מאלפוי שאמור לזכות אותך בחסד שכזה?"

אוי, אני כל כך מנסה את זה על הבא שירצה ללחוץ לי את היד. הארי הרכין את ראשו. "לא, לא, אדוני, אני מבין. אני מתנצל שביקשתי. יהיה לי לכבוד לנקות במקום זאת את מגפייך."

"בהחלט, "פסק דראקו. פניו חמורות הסבר אורו במקצת. "תאמר לי, לאיזה בית אתה חושב שימיינו אותך? אני אהיה בסלית'רין, כמובן, כמו אבא שלי, לוציוס. ובאשר אליך, אתה נראה לי כמו הפלפאף או אולי גמדון בית."

הארי חיך במבוכה. "פרופסור מקגונגל אומרת שאני האדם הכי רייבנקלו שהיא פגשה או שמעה עליו אי פעם, עד כדי כך שרוונה בעצמה הייתה אומרת לי לצאת יותר, מה שזה לא אומר, ושללא ספק אמצא את עצמי בבית רייבנקלו אם המצנפת לא תצרח חזק מכדי שנוכל להבין משהו, סוף ציטוט."

"וואו, "אמר דראקו מאלפוי, שנשמע מתרשם קלות. הילד שחרר מעין אנחה עגמומית. "החנפנות שלך הייתה מעולה, או לפחות ככה אני חשבתי – תוכל להצליח גם בבית סלית'רין. בדרך כלל רק אבא שלי

זוכה להתרפסות כזאת. אני **מקווה** ששאר אנשי סלית'רין ילקקו לי עכשיו כשאני בהוגוורטס... אני מתאר לעצמי שזה סימן טוב."

הארי השתעל. "אני מצטער, אבל האמת היא שאין לי מושג מי אתה."

"**נו באמת!**" אמר הילד באכזבה מרה. "אז למה עשית את זה?" עיניו של דראקו נפערו בחשד פתאומי. "ואיך אתה יכול **לא** להכיר את משפחת מאלפוי? ומה זה **הבגדים** האלה? ההורים שלך **מוגלגים**?"

"שניים מההורים שלי מתים," אמר הארי. לבו נצבט כשהוא אמר את זה ככה. "שני ההורים האחרים שלי הם מוגלגים, והם אלו שגידלו אותי."

"**מה?**" אמר דראקו. "**מי** אתה?"

"הארי פוטר, נעים להכיר."

"**הארי פוטר?**" דראקו השתנק. "הארי פוטר ה –" ואז הילד השתתק בפתאומיות.

דממה קצרה השתררה.

ואז, בהתלהבות קורנת, "הארי פוטר? הארי פוטר המפורסם? יו, תמיד רציתי לפגוש אותך!"

העוזרת שטיפלה בדראקו השמיעה קול השתנקות עצור אבל המשיכה בעבודתה והרימה את ידיו של דראקו כדי להסיר ממנו בזהירות את הגלימה המשובצת.

"סתום כבר," הציע הארי.

"אני יכול לקבל חתימה? לא, רגע, אני רוצה להצטלם איתך קודם!"

"**סתום כבר. סתום כבר. סתום כבר.**"

"**לעונג רב הוא לי לפגוש אותך!**"

"תישרף כבר ותמות."

"אבל אתה הארי פוטר, המציל המהולל של עולם הקוסמים! הגיבור של כולם, הארי פוטר! תמיד רציתי להיות בדיוק כמוך כשאגדל כדי שאוכל –"

דראקו הפסיק את דבריו באמצע המשפט, פניו קופאות באימה מוחלטת.

מבעד לדלת הפתוחה נכנס לחנות גבר גבוה, לבן שיער, בעל אלגנטיות קרירה וגלימות שחורות מהאיכות המשובחת ביותר. ידו האחת אחזה במקל הליכה בעל ידית כסף, אשר נראה כמו נשק קטלני רק מעצם היותו מוחזק באותה היד. עיניו סקרו את החדר באדישות של מוציא להורג, של אדם שרצח אינו מסב לו כאב או אפילו תענוג אסור, אלא משמש לו פעילות שגרתית כמו נשימה.

"דראקו," אמר הגבר, קולו נמוך ומלא זעם, "**מה** אתה **אומר?**"

בשבריר שנייה של פניקת הזדהות גיבש הארי תוכנית הצלה.

"לוציוס מאלפוי!" השתנק הארי פוטר. "לוציוס מאלפוי המפורסם?"

אחת מהעוזרות של מלקין נאלצה להסתובב ולהפנות את פניה לקיר.

עיניים רצחניות סקרו אותו במבט צונן. "הארי פוטר."

"זהו כבוד ענקי לפגוש אותך!"

העיניים הכהות נפערו. איום קטלני התחלף בתדהמה.

"הבן שלך סיפר לי הכול עליך," השתפך הארי, שבקושי ידע מה יוצא מפיו ופשוט דיבר מהר כל האפשר. "אבל כמובן שידעתי עליך הכול עוד קודם – כולם הרי מכירים את לוציוס מאלפוי הגדול, הבוגר המהולל ביותר של בית סלית'רין! חשבתי לנסות להתקבל לבית סלית'רין בעצמי רק כי שמעתי שהשתייכת אליו כילד –"

"מה אתה אומר, מר פוטר?" נשמעה כמעט צרחה מחוץ לחנות ושנייה לאחר מכן התפרצה פרופסור מקגונגל פנימה.

אימה טהורה כל כך הייתה שפוכה על פניה עד שפיו של הארי נפתח אוטומטית ואז נתקע ללא מילים.

"פרופסור מקגונגל!" הזדעק דראקו. "זו באמת את? שמעתי עליך כל כך הרבה מאבא שלי! חשבתי לנסות להתקבל לגריפינדור כדי שאוכל –"

"מה?" שאגו לוציוס מאלפוי ופרופסור מקגונגל בתיאום מושלם, כתף אל כתף. ראשיהם פנו להסתכל זה על זה בתנועת מראה, ואז נרתעו השניים זה מזה כאילו בצעדי ריקוד מתואם.

המולה פתאומית פרצה כשלוציוס תפס את דראקו וגרר אותו אל מחוץ לחנות.

ואז השתררה דממה.

בידה השמאלית של פרופסור מקגונגל נחה כוס משקה קטנה, אשר נטתה הצדה בזמן המהומה ובעת טפטפה לאטה טיפות של אלכוהול לשלולית קטנה של יין אדום שנקוותה על הרצפה.

פרופסור מקגונגל נכנסה לעומק החנות עד שעמדה מול מאדאם מלקין.

"מאדאם מלקין," אמרה פרופסור מקגונגל בקול רגוע, "מה התרחש פה?"

מאדאם מלקין הביטה בה בשתיקה במשך ארבע שניות ואז פרצה בצחוק רם. היא נפלה על הקיר, מחרחרת מרוב צחוק, ובעקבותיה שתי העוזרות, שאחת מהן צנחה על ארבע כשהיא מצחקקת בהיסטריה.

פרופסור מקגונגל הסתובבה לאט והביטה בהארי בארשת פנים צוננת. "השארתי אותך לבד במשך שש דקות. שש דקות, מר פוטר, על השעון."

"רק התלוצצתי, מחה הארי, קולות של צחוק היסטרי ממשיכים להישמע סביבו.

"דראקו מאלפוי אמר בפני אביו שהוא רוצה להתמייין לגריפינדור! התלוצצות אינה מספיקה כדי לגרום לכך!" פרופסור מקגונגל השתתקה, מתנשמת באופן בולט. "איזה חלק של 'נמדד להכנת גלימות' נשמע לך כמו **בבקשה הטל לחש קונפונדוס על היקום כולו!**"

"הוא היה בהקשר נסיבתי שבו לפעולות אלו היה היגיון פנימי –"

"לא. אל תסביר. אני לא רוצה לדעת מה קרה פה, לעולם. יהא הכוח האפל השוכן בקרבך אשר יהא, הוא **מדבק** ואני לא רוצה למצוא את עצמי במצבם של דראקו מאלפוי המסכן, מאדאם מלקין המסכנה ושתי העוזרות המסכנות שלה."

הארי נאנח. היה לו ברור שפרופסור מקגונגל אינה במצב רוח להקשיב להסברים הגיוניים. הוא העביר את מבטו ממאדאם מלקין, שעדיין חרחרה בצמוד לקיר, אל שתי העוזרות שלה, שכרעו כעת **שתיהן** על ארבע, ולבסוף אל גופו שלו, העטוף עדיין בסרטי מדידה.

"עוד לא סיימו למדוד אותי," אמר הארי בחביבות. "למה שלא תלכי לשתות עוד משקה בינתיים?"